

SCENEKANTEN

Søg

Anmeldelse: De Urolige

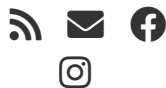
3. december 2021 i Anmeldelser by Carl Sørensen

Af Carl Sørensen

'De Urolige' er en forestilling baseret på den autobiografiske roman af samme navn, skrevet af Linn Ullmann. Fortællingen springer i tid og sted, og handler hovedsageligt om hendes opvækst, blandt andet om hendes far, Ingmar Bergmann, og hans sidste tid. Bergmann er spillet af Kirsten Olesen, som dog også spiller andre roller undervejs. Det samme gælder for Hanne Windfeld, der dog primært spiller Liv Ullmann, Linn Ullmanns mor. Stine Schrøder Jensen forbliver i den narrative rolle som Linn.

Jeg har ikke selv fået bogen læst, men undervejs i forestillingen var det tydeligt at denne var baseret på en bog. Jeg overvejede også flere gange, om autobiografisk værker egner sig til teater. Den seksvoktede klager Jensen over at blive behandlet som et lille barn, som egentlig bare vil være voksen. I sin næste er Jensen en voksen kvinde, der vender på sin gamle far i et biografi. Disse skifte er pludselige, uden videre form for varsel i tidsskiftet. Dette gør, at den røde tråd i forestillingen bliver lidt sammenviklet. Samtidig findes der ikke den store progression hos karaktererne, da det originale værk er baseret på flere års minder og samtaler, og problematikkerne ikke nødvendigvis bliver forløst.

Det er heldigvis løftet op af godt skuespil. Windfeldt leverer ofte underholdende one-liners, samtidig med at hun skildrer en kvinde, der kæmper for at realisere sig selv. Schrøder Jensen fungerer som drivkraften i forestillingen, og giver karakterens frustrationer videre til publikum. Men Olesen shiner virkelig igennem. I rollen som Bergmann tvivlede jeg aldrig på rollen eller hendes patriarkalske status. Særligt i de sidste 30 minutter, som fokuserer på farens sidste dage, leverer Olesen en kraftpræstation uden lige.

Det høje niveau af skuespil er en dejlig oplevelse, men i sidste ende kan det ikke udvise problemerne med formatet. Autobiografier er en svær kunst allerede i bøger, men når dette skal overføres til teater, bliver det svære nærmest umuligt. Ingen af de forskellige tidsfrekvenser kan skæres væk fra den overordnede historie; men samtidig føles de fleste ikke centrale. Manglen på problem og forløsning kan skabe tvivl om, hvor forestillingen nu skal hen. Endda i sådan grad, at publikum ved pausen troede forestillingen var ovre. Formatet er ærgerligt for en skuespils-kaliber af denne, som var hovedårsag til, at dette var en god oplevelse.

Hvem: [Det Kongelige Teater](#)

Hvor: København K

Hvornår: 2. dec. 2021 – 5. marts 2022

Foto: Karoline Lieberkind

Se flere indlæg

← Anmeldelse: Snedronningen

Scenekanten
1,2 tusind likes godt om

SCENEKANTEN

Synes godt om side

Scenekanten

sørløgs

Vi har været på [Det Kongelige](#)

“Det høje niveau af skuespil er en dejlig oplevelse, men i sidste ende kan det ikke udviske

